

til at indrette sig et Par smaa Værelser i en Sidebygning. Med den Evne til frisk Livsnydelse og barnlig Glæde, som laa i hendes mørke Natur ligesom Solglitter over Havdybet, kunde saadan en Begivenhed være en rig Kilde til Glæde. At eje et virkeligt Arbejdsværelse, et Værelse med Boghylder, Sofa, Gulvtæppe og Hængelampe, men først og sidst med et rigtigt Skrivebord, havde været et saa stort Ønske hos hende, at dets Opfyldelse forekom hende herlig som en Drøm — for en Tid.

Men saa dreves hun atter bort af den tunge Hørbyluft, af Pinen ved alle de Naalestik, som hun følte skarpere for hver Gang, hun vendte tilbage paa et kort Besøg efter en længere Fraværelse. Hun havde saa længe undertrykt sin Natur, at dens Krav paa at leve paa sin egen Vis nu var brudt voldsomt frem, egoistisk, om man saa vil.

Thi hun havde endnu i det gamle Hjem ufuldendte Moderpligter, hvilket hun indsaa. Men hun indsaa tillige, at det nu gjaldt for hende om at redde sin egen aandelige Tilværelse, sit Digterkald, — og *begge* disse Moderpligter magtede hun ikke at opfylde. Desuden var hun ikke af de Mennesker, for hvem de naturlige Baand have Indflydelse paa Følelsen eller Pligtfølelsen. Kun et Forhold, der hvilede paa et *aldeles frit Valg*, kunde for hende faa afgjørende Betydning for Livet.

I Efteraaret 1886 begyndte hendes længere Besøg i Kjøbenhavn, og det var hovedsagelig i denne By, hun boede i de sidste to Aar; de eneste Afbrydelser var nogle kortere Besøg i Hørby samt nogle Maaneders Ophold i Paris i Foraaret 1887 og nogle Ugers i Foraaret 1888. I disse Aar begyndte hendes sugende Tørst efter æsthetisk Udvikling, forfinet kunstnerisk og intellektuel Omgang, Afvexling og Indholdsrigdom at blive tilfredsstillet. Men paa samme Tid medførte de ny Livserfaringer ny, af Fortiden uafhængige Kampe, som for en stolt og hel Natur var af en yderst tærende Art. Dertil kom, at ved Siden af hendes større Forfinelse, hendes stigende Fordringer til Livet stod som en Trusel den økonomisk usikre Tilværelse, nu da hun skulde leve af sit eget Arbejde, hvad de stærkt formindskede Midler i Hjemmet i de senere Aar gjorde nødvendigt og ikke alene ønskeligt for hendes Selvfølelse.

Havde Ernst Ahlgren været ung og rask, da vilde hun have været økonomisk bedre stillet end de fleste af vore yngre Forfattere, thi hun fik forholdsvis høje Honorarer, og alt, hvad